pris! af din lek; Aldrig smärtadt, endast dårradt, Amor! af ditt swek.

4. Strax en sockerstämma klingar: Jag will ha det, men — Men ett wilkor jag betingar: Öppet köp min wän.

5. Slå för mig, hörs Lewa säga, Flyktig, yr och lätt, Ej för nyttan men att äga Samlingen complätt.

6. Nej, min herre, mitt är budet, Hwiskar tyst en fru. Kontraband är wäl förbudet, Men det brukas ju!

7. Enkan ropar: jag will ta det, Stort är mitt behof; Men förlåt mig, för jag ha det Några dar på prof?

8. Jag ett hjertas wärde känner, Låspar Phryne stolt, Det ett lapri är, go wänner! Som jag ofta sålt.

9. Sist en tjock Matrona gnäller: Slå för mig också; Jag betalar hwad det gäller, och kontant ändå.

10. Tag mitt hjerta, goda Gumma! Det ej mer blir falt: Ty med en förswarlig summa Har du det betalt.

Kostar 1 sk. Banko.

GS 468

Fyra nya och wäckra

Sjömans-
Wisor,

Den Första:

Du i mit bröst den första låga tände, rc.

Den Andra:

Der gick en Jungfru uti en hage, rc.

Den Tredje:

Låt weklingar prata, rc.

Den Fjerde:

Hwem will ha mitt hjerta, qwinnor? rc.

Göthebörg,
Norbergska Tryckeriet, 1847.

gingo? Ärebam jag tyder dig je i min famn, Och gör om mitt brölt der en klanget; Och kysser fo hänrycket din himmelska gamn, Så flyn fom det more min ängel.

Den Andra:

Der gick en jungfru uti en hage, Till hennne fo hjertelig fom man; :: Hwarfor gör du fo hår allena Sig mig sitt hjerta, fom jag begär. ::

2. Jå eber talan fan jag ej finnara, Tag är utof allt för ringa finnd; Men tie narinna fan jag wäl wara, Men e'r förälte fan jag ej blir. ::

3. Tag har en wän, Ja om han lefmer, Om jlu är jen relje bort från mig, :: Lefwer han, ja han mitt hjerta äger, Men är han dåbet har Gud hans fäll. ::

4. Hvar du en wän, ja fom du läger, Om jlu är jen relje bort från dig, :: Om jlu är denjamma jlsmannen, Om jlu är jen relje bort från dig. ::

5. Är det fanns? ja fom du läger; Om wika ringen, du fick af mig. :: Om hår är handen, je hår är fingren, Om hår är rinnen, jag fick af dig. ::

6. Nej, min herre, mitt är budet, Hwiskar tyst en fru. Kontraband är wäl förbudet, Men det brukas ju!

7. Om äfgunden, med alla sina hårar, Om afunden, fom hälens lugn förtårar, Stulle tillhopa emot mig nu gå, Att ofårn hwarandra artilla, Så more det lika omhälligt ändå, Det himmelen gynnar mär willa.

Den Andra:

Der gick en Jungfru uti en hage, Till hennne fo hjertelig fom man; :: Hwarfor gör du fo hår allena Sig mig sitt hjerta, fom jag begär. ::

2. Jå eber talan fan jag ej finnara, Tag är utof allt för ringa fiänd; Men tie narinna fan jag wäl wara, Men e'r förälte fan jag ej blir. ::

3. Tag har en wän, Ja om han lefmer, Om jlu är jen relje bort från mig, :: Lefwer han, ja han mitt hjerta äger, Men är han dåbet har Gud hans fäll. ::

4. Hvar du en wän, ja fom du läger, Om jlu är jen relje bort från dig, :: Om jlu är denjamma jlsmannen, Om jlu är jen relje bort från dig. ::

5. Är det fanns? ja fom du läger; Om wika ringen, du fick af mig. :: Om hår är handen, je hår är fingren, Om hår är rinnen, jag fick af dig. ::

6. Nej, min herre, mitt är budet, Hwiskar tyst en fru. Kontraband är wäl förbudet, Men det brukas ju!

7. Om äfgunden, med alla sina hårar, Om afunden, fom hälens lugn förtårar, Stulle tillhopa emot mig nu gå, Att ofårn hwarandra artilla, Så more det lika omhälligt ändå, Det himmelen gynnar mär willa.

Den Tredje:

Låt weklingar prata om sorg och beswär, Om faror och fruktan med mer — Godt fartyg och sjömän jag endast begär, Och se'n åt all räddhåga ler. Om stängerna braka och gå öfwer bord Och luften blir stormig och tjock, Klara däcket, låt falla och anstalt bli gjord Att länsa för refwader sock.

2. Tro ej att jag swiker fast mödan är swår, Nej munter till hjerta och själ Förstynen i höjden, som ser hur det går, Håller wakt om mitt lif och mitt wäl. Wär präst han predika i Kyrkan en dag Om öde, om lycka, om mod, Att allmakten hjelper, fast menskan är swag Och annat — jag icke förstod.

3. Men wet att sparfwen kan icke förgås Utan tillstånd af honom, som styr Häraf lätt begripes, och hwar en förstår Att Gud om wårt öde sig bryr, Låt stormen då wara, fast aldrig så swår — Pröfwa Sjömans hjerta och själ Det är en skydds-engel som ser hur det går Som waktar mitt lif och mitt wäl.

4. Min flicka som annars är munter och glad Sist gret när om bord jag skull' gå — Hwad hjelper att gråta och snyfta, jag sad': Din toka kan du ej förstå, Att werlden är stor och wi alla så rum Både folk uppå land och på sjö. Om grafwen min blir

under wattnets djum Så wet du en gång fräll jag då.

Den Första:

Du i mitt bröst den första låga tände, Och jag fann tröst så snart som jag den kände, Fördommar rådde wäl först i min själ; Men se'n blef min kärlek så trogen. Jag fann och jag finner att dygden så wäl Som i höjden finnes wid plogen.

2. Du rörde mig, din oskuld seger wunnit, Jag fann hos dig hwad förr jag aldrig funnit, Wänskap och trohet, kärlek och dygd; Känslofullt såg jag ditt hjerta, Att lasten, som råder i denna wår bygd, Skall ock icke kunna dig swärta.

3 Mitt hjerta du så djupt ur dwalan wäckte, Jag mins ännu den famn du åt mig sträckte: Jag såg då hur dygden inandades der: Jag fann dig så glad och så rolig: Och snart blef jag öm ock intagande kär, Wid din blick så ljuf och förtrolig.

4. Om i ditt bröst, en tröstare jag finge, Hwad himmelsk tröst att sorgen då för-

5. Kanske jag åter blig omfamna får, Hwad glädje i hjerta och själ; Ej famna det gör Höjder mot hur det går Håller wakt om mitt lif och mitt wäl. Ej nöjen förmå om mitt lif och mitt wäl. Ej nöjen förlagd en Sjöman för det ej mycket för fa- ror för tråd, Och ifrån hon dröje för lägo- nen i, Han tänke: Fröjden är tillfällad.

6. Är fröjdighet fallar, ej fördrifvet fänd Och fröjdan den anfed ej tung; Mitt hjer- ta är flickans, min pung är min wänd, Mitt liv är till tienst för min Kung. Ero ej att lag bäfvar, när tiden ingår Att lefva i höj- ornas famn. Ej famne förlyn, som fet hur det går, Straffar Sjömannen nog en god hamn.

Den Tiende:

Om wet du en gång